

Είθε δὲ κί' αὐτοί, ποῦ τώρα
τὴν ἰσχὺν σου φεβρίζουν
μὴ τὰ σκῆρα τὰ πυρρῶρα
καὶ ζιτοίπωτα σὶ 'βρίζουν,

Ταπεινοὶ νὰ σιωποῦν
ἐμπροσθὰ σου, παθησιαμένε,
καὶ ποτὶ νὰ μὴν κοποῦν
κί' τ' α ὕ τ' α σὺ πῶς τὰ λίνε.

Φ.— 'Αμὴν, μεγάλε Πατισάχ, ἄκου κί' ἐμὲ τὸν βλάκκα,
κί' ὅσον ἡ σεβασμία σου σ' ἰξοθενῆ μαλάκκα,
κί' ὅσον κί' ἐκείνη τὸν Ρωμῶν μεγαλειτέρα γίνεται
μὲ τῆς καινούριας συνταγαίς, ποῦ βγαίνει τὸ Κορδόνι,
ποσοῦτον κί' ἡ μαλακάτια σου καὶ σχέσεων ἰντείνεται,
καθὰ τὸ διπλωματικὸν μὰς εἶπε μπαρμπετόνι.

'Αμὰν, Χαμίτ Σουλτάνε,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ θαυμασία
κί' ἕνα φριμάνι βγάνε
νὰ γίνουν τὰ γυμνάσια.

Μίμνισο, φίλε Πατισάχ, καὶ δρόλου μὴ λησμονεῖ
πῶς τώρα ποῦ κατήντησες τῆς εὐκοιμένης βάρος,
δὸς μόνου ὡς προτάται σου καὶ σύμμαχου σου μόνου,
δὸς μοι καὶ μὰ λόντες... ὁ Θεωρῆς κί' ὁ Τσάρος.

Χαῖρε, μπόγια σεβταλῆ,
ποῦ 'στὸ σράξιμο τρυφερῆ,
ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
γύρνα ἴλιγο νὰ τῆς φῆς.

Ὁ Σκουζὺς κατὰ μνήσων 'στὴν πλῆθὺν τῶν Ἀρμενίων.

'Εμῶσθαε, κακόμοιροι, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ἀπικεῖται καὶ θέλει νὰ σὰς διώξωμε,
κί' ἡμεῖς ἡμέρῳ τὸν βγάξομε τὴν σκοφία μας ὡς κάτω,
γιατὶ δὲν πρέπει σήμερα τὰ πράγματα νὰ σπρώξωμε.

Λέγει πῶς ὑποκετεύεται τὴν τόσην μας ξενίαν,
ὅτι μελαδὸς καὶ σ' ἐπάς θὰ βγάλετε μεγάλους,
λέγει πῶς θὰ ζημῆσετε καὶ 'στὴν Μακεδονίαν
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ληστές, τὸν Μπρόφα καὶ τοὺς ἄλλους.

Κί' ὅταν ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτὴς τοιαῦτα βεβαιῶνι
κί' ἐγὼ τὴν ὑποψίαν τοῦ τὴν θεωρῶ βεβαία,
φίλια διπλωματικὴ πρὸ χρόνου μὰς ἐνόησε
μὲ σταθερὰν ἐκτίμησιν καὶ πίστιν ἀμοιβαίαν.

Βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ κανένα ν' ἀπελάσω,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολος ἡ τρωγὴ μου θέσις,
καὶ μήτε γιὰ χατῆρι σας ποτὶ μου θὰ χελάσω
τὰς πρὸ πολλοῦ καὶ δι' ἐμοῦ μαλακωνόμεναι σχέσεις.

'Ὡς τώρα τὰς θρηνώδεις σας ἀκούσαντες φωνὰς
προθύμως σὰς ἰδώσαμεν ταπεινὰ καὶ σκηνὰς,
ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ καὶ σὰς δουλειὰς νὰ μὰς ἀνοίγετε
κί' ἀνάγκη κατεπίρρους με τὸ καλὸ νὰ φύγετε,
δοτ' ἡ παρουσία σας εἰς τὰ 'δικὰ μας μέρη
καθόλου διπλωματικῶς 'στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

'Εκτὸς δὲ τούτου, κύριοι, σὰς λέγω καθαρὰ
πῶς ὑποκετεύομαι κί' ἐγὼ τὸ θέλω σας λεφθοῦσι,
κί' ἀρού 'στὴν Πάγκκα 'μῆκατε τῆς Πέλις φανερὰ
καὶ 'στὴ 'δικῆ μου πιθάνον νὰ κάνετε γλουροῦσι,
καὶ τότε δίχως Τράπεζα καὶ πάγια καὶ ράντα
καὶ τοῦ Μινιστροῦ τῆνομα τὸ γάνο μὰ γιὰ πάντα.

Τρέμο με τὴν ὑπόνοιαν μιὰς τοιαύτης στάσεως,
οὐ θέλω δ' ἀνοῖσιν ὄμας περὶ τῆς ἀπελάσεως,
κί' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κί' ὀρθώσετε τ' αὐτὰ
καὶ μάβατε τόνους μου πῶς δὲν θὰ κηλιδῶσω,
κί' εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ σὰς χαμηλῶν νυκτιὰ
σὰν τὸν Βασιρὸν Γερμανὸ κρυφὰ νὰ σὰς ἐκδώσω.

'Στὸν Ἀρμενίων τὴν φυλὴν τὴν ὀκνηρὰν καὶ χαῖνην
μὲ τρόπον ἀναγγέλλεται τὰ μάλα φιλικῶν
πῶς τὸ κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐκθίδει κί' ἀπελάσιν
εἶναι τὸ φόρτε τοῦ Σκουζὲ τὸ διπλωματικόν.

'Ἐχον δὲ τοῦτο κατὰ νοῦν τὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
ὡς μὴν ἐπαναπαύεται 'στὴν τῆς ξενίας νόμον,
καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ φόρτε μου σὰς δεῖξω μετ' ὀλίγον
φρυγατε καθὼς ἔφυγε κί' ὁ Λωτ' ἐκ τῶν Σωδύμων.

Τοῦ Κουσουλάκου συμφόρα καὶ συνοδεῖα δοδαρά.

'Οποιὸς νόμους ἔχονεν δικαίους κί' αὐστηροὺς !...
'στὸν Κουσουλάκον ἔστειλαν εὐκύνους τρομεροὺς
γιὰ νὰ τὸν πᾶνε 'γρήγορα δετὸν εἰς τὴν Λαμίαν
συμφόρως πρὸς τὴν τρέχουσαν τοῦ κράτους εὐνομίαν.

Κί' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναξε:— Καλὰ νὰ τὰ τραβῆς,
γιατ' εἶσαι μπόγιας, δῆμιος, ληστής καὶ Βαραβῆας,
κί' ἐτόλμωνες αἰμοχρῶς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὄλης
διάλυσιν Βασιλικῆς μηρτείας ν' ἀναγγεῖλαις.

Καλὰ νὰ πάθης, Βαραβῆά, σκορπίε καὶ μῦθο φεῖθε,
γιὰ τοῦτο τὸ κακούργημα καὶ πῶς δὲν θὰ φρυδῆ;
καὶ νὰ δοξάγης τὸν Θεόν, ποῦ μες 'στὸ Παλαμήθι
δὲν καταμῆσαν καὶ σὲ μαζί με τοὺς δεκαῖθ'.

'Ἦθελες τὸν πολέμορον καὶ 'στὴν Αὔλῃ νὰ κἀνης,
καὶ μήτ' ἐμένα 'ρώτησες, μηδὲ τὸν Περλιέτο,
μὰ τώρα τοῦτο γινώσκεις καὶ τοῦτο μὴν ἔχωντες:
σοὺς ὁ Θεὸς συνέεισε τὸ Σ κ ρ ι π μὴ χωρίζετω.»

Γεγονὸς δημοτικῶν κί' ἄκρω διπλωματικῶν.

'Ἐν μέσῳ τῶνον συτηγῶν κί' αἰματηρῶν συμβάντων,
ἐνῶ φρικώδεις ἀπειλοῦν τὸν Δαρδανέλια στόλου,
ὁ Πατισάχ ὁ σύμμαχος ἐδέχθη τέλος πάντων
καὶ τὸν Ρωμῶν μὲ φουλκίαν νὰ πᾶρ μες 'στὴν Πέλι.

Κί' αὐτὸς ὁ νέος θρήμβος τοῦ Θεωρῆ βαυμάζεται,
μὲ τοῦτον τοὺς μεσολλήνας τοὺς 'κάνανε κουρέλια,
ὁ δ' ἀπιοδρόμων Ἀ λ φ ε ι δ ς πρὸς ἐκπαλὸν ἐτοιμάζεται
κί' ἐντὸς ὀλίγου θὰ περᾶ γοργῶς τὸν Δαρδανέλια.

Καὶ βλέπον ἐτόλον Ἀγγλικὸν ἀπέβη 'στὰ στενά,
ποῦ δὸς τοῦ πᾶσι κί' ἔρχεται κί' αἶρα κοπανᾷ,
μετὰ περιτρονήσεως ὁ δρόμον θὰ περάσῃ
καὶ μόλις θὰ καταδύσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ γελάσῃ.